

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Φεβρουαρίου 1898

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 9

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 58)

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ! Εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους, ἐντὸς τοῦ στενοχώρου ἐκείνου κιβωτίου, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἀέρα, χωρὶς νερόν! Καὶ νὰ τον διατάσσουν νὰ μένῃ κρυμμένος, ἐπισφραγίζοντες τὴν διαταγὴν μὲ τὴν λέξιν α ἱ μ α, τὴν ὑπερτάτην τῶν λέξεων, τὴν πλήρη μυστηρίου, πόνου καὶ τρόμου! . . . Μὰ τί συνέβη λοιπόν; Ἀρά γε, εἶχε γίνῃ καμμία αἰματηρὰ συμπλοκὴ ἐπὶ τοῦ Κ ρ ά μ π ο υ; Μήπως τὸ πλοῖον προσεβλήθη ὑπὸ πειρατῶν; Μήπως ἐστασίασε τὸ πλήρωμα; Καὶ ἀπὸ πόσου χρόνου διήρκει ἐπάνω ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις;

Οὐδεμία ἀπάντησις ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δοθῇ εἰς τὰς ἀγωνιώδεις ταύτας ἐρωτήσεις. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον, ἰδοὺ νέα φοβερά περιπέτεια: Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς γρωμνῆς του ὁ Ἀρθούρος, βυθισμένος σχεδὸν εἰς λήθαργον, ἀκούει ἔξαφνα ἓνα παράδοξον ῥόγγον, ἐν ᾧ σθμα συνεχές, παρατεταμένον. . . Ἀσθμαίνει ὁ Τίγρις . . . ὁ Τίγρις, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ σπινθηροβολοῦν εἰς τὸ σκότος . . . ὁ Τίγρις, τοῦ ὁποίου τρίζουν οἱ ὀδόντες . . . ὁ Τίγρις, ὁ ὁποῖος προσεδιήθη ὑπὸ λύσεως!

Ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν του τρόμον, ὁ Ἀρθούρος Πύμ εὐρίσκει ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ διαφύγῃ τὰ δῆγματα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ὤρμησε ἤδη κατ' αὐτοῦ. Περιτυλίσσεται μ' ἓν σκέπασμα, τὸ ὁποῖον ξεσχίζουσιν μανιωδῶς οἱ ὀδόντες τοῦ σκύλου, ἐξέρ-

χεται ἐκ τοῦ κιβωτίου καὶ κλεῖει μέσα τὸν Τίγριν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ μαίνεται, πλήττων ἑσθὼν τὰς σαγίδας. . .

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ κατάρθωσε νὰ συρθῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεμάτων καὶ τῶν κιβωτίων τοῦ κύτους. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ζαλίζεται καὶ πίπτει ἐπάνω εἰς ἓν δέμα. Συγχρόνως ἐκφεύγει τῶν χειρῶν του καὶ ἡ μάχαιρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

Ἦτο ἐτοιμοθάνατος. . . Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐκβάλῃ ἴσως τὴν τελευταίαν πνοήν, ἀκούει αἰφνης προφερόμενον τὸνομά του. . . Φιάλη βδάτος

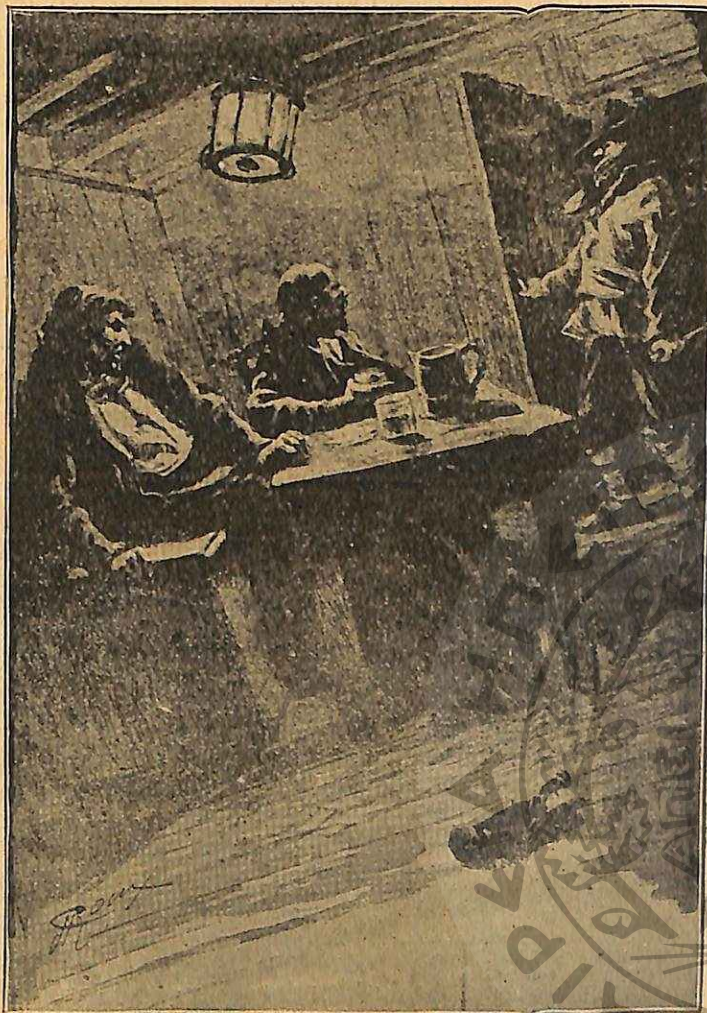
ἐγγίζει τὰ χεῖλη του καὶ κενοῦται ἐντὸς τοῦ φλογεροῦ του στόματος. . . Καὶ ἐπαυλθὲν εἰς τὴν ζωὴν, ἀφ' οὗ ἔπειν ἀπνευστεῖ καὶ κατὰ κόρον ἀπὸ τὸ γλυκὺ καὶ δροσερὸν ἐκεῖνο ποτόν, — τὸ ὁποῖον τῷ ἐπροξένησε τόσῃν εὐχαρίστησιν, ὅσῃν οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη!

Μετ' ὀλίγον, ἐκεῖ, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κύτους, φωτιζομένην ἀπὸ ἓν κλεπτοφάναρν, ὁ Αὐγούστος Βαρνάρδος διηγεῖτο εἰς τὸν φίλον του τὰ διαδραματισθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ἀπόπλου.

Τὸ πλήρωμα τοῦ Κ ρ ά μ π ο υ ἀπετελεῖτο ἐκ τριάκοντα καὶ ἑξ ἀνδρῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Βαρνάρδων πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέπλευσε τὸ βρίκιον, — 20 Ἰουνίου, — ὁ Αὐγούστος προσεπάθησεν ἐπανειλημένως νὰ νταμώσῃ τὸν Ἀρθούρον, κατερχόμενος εἰς τὴν κρύπτην του, ἀλλὰ δὲν το κατάρθωσε. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἐξερράγη ἐπὶ τοῦ πλοίου στάσις, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀρχιμαγείρου, — ἐνὸς μαύρου, ὅπως καὶ ὁ ἐκδικὸς τοῦ Ἀ λ β ρ ά ν ο υ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ὁ ἰδικὸς μας πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ στασιαστής. . .

Ἐπηκολούθησαν σφαγαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐδεκατίσθησαν οἱ ναῦται, οἱ ἀπομείναντες πιστοὶ εἰς τὸν πλοίαρχον Βαρνάρδον. Ἐπὶ τέλους, ὁ πλοίαρχος καὶ τέσσαρες ὁπαδοὶ του ἐγκατελείφθησαν ἐπὶ μικρὰς φαλινοθηρίδος παρὰ τὰς Βερμύδας νήσους, καὶ ἔκτοτε οὐδεμία εἰδήσις περὶ αὐτῶν.

Ὁ Αὐγούστος Βαρνάρδος βεβαίως δὲν θὰ ἐσώζετο, οὔτε θὰ ἔμενεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ πατρὸς του, ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως ἐνὸς ναύτου, ὁ

«Φοβερά ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτῆς ἐμφανίσεως!»
(Σελ. 66, στήλ. 6'.)

ὁποῖος ὠνομάζετο Δίρκ-Πέτερς, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Οὐψαρόκων, καὶ ἦτο υἱὸς Ἰνδῆς τῶν Μαύρων Βουνῶν. (Ἦνε ἐκεῖνος ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ὁ πλοίαρχος Λάν-Γκνύ, ὡς ἐνθυμῆσθε, εἶχεν ἀναζητήσει ματαίως εἰς τὸ Ἰλλינוῦα.)

Μετά τὴν στάσιν, κυβερνήτης τοῦ Κράμπου εἶχεν ἀνακηρυχθῆ ὁ τέως ὑποπλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν πειρατείαν, διασχίζων τὰς νοτίους θαλάσσας. Καὶ ἤδη ὁ Κράμπος, ἀπὸ ἀλιευτικοῦ μεταβληθεὶς εἰς πειρατικόν, διηυθύνετο νοτιοδυτικῶς.

Κατὰ τὰς κρίσιμους ἐκείνας ἡμέρας, ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος ἐπεθύμησε πολὺ περισσότερον νὰ ἴδῃ τὸν Ἀρθούρον Πύμ. Ἀλλὰ τῷ εἶχαν δεσμεύσῃ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ τὸν εἶχαν ἐγκλείσῃ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πληρώματος, ὅθεν κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἀρχιμαγείρου, δὲν θὰ ἐξήρχετο, παρὰ μόνον «ὅταν τὸ βρίκιον δὲν θὰ ἦτο πλέον βρίκιον.» Ἐν τούτοις μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Αὐγουστος κατάρθρωσε νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ νὰ σχίσῃ τὸν λεπτὸν ξυλότοιχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ κύτος· ἀκολουθοῦμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Τίγριδος, προσεπάθησε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς κρύπτης τοῦ φίλου του. Δὲν το κατάρθρωσε ὅμως· εὐτυχῶς ὁ σκύλος εἶχε «μυρισθῇ» τὸν Ἀρθούρον Πύμ, καὶ τοῦτο ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Αὐγουστον τὴν ἰδέαν νὰ προσδέρῃ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ζώου ἓν χαρτίον, ἐφ' οὗ ἐχάραξε τὰς λέξεις: «Σοὺ γράφω μὲ ἀῖμα... μὲ ἔνεκρυμμένον ἐν ἐνὶ τῇ ζωῇ σου.»

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὡς εἶδουμεν, ἔλαβεν ὁ Ἀρθούρος Πύμ. Γνωρίζομεν ἐπίσης, ὅτι ἀποθνήσκων τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης, ὑπὸ τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τοῦ λυσσῶντος σκύλου, εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὸ κύτος. Ὁ κρότος τῆς μαχαίρας, πιπτούσης ἐκ τῶν χειρῶν του, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος τότε κατάρθρωσε νὰ φθάσῃ μέχρι αὐτοῦ. Καὶ ἦτο καιρὸς.

Ἀφ' οὗ διηγῆθη αὐτὰ ὅλα εἰς τὸν Ἀρθούρον Πύμ, ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος προσέθεσεν, ὅτι καὶ μετὰ τῶν στασιαστῶν ὑπῆρχε διαίρεσις καὶ διχόνοια. Οἱ μὲν ᾔθελον νὰ ὀδηγήσουν τὸν Κράμπου πρὸς τὰς ἐξοχὰς τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου, οἱ δὲ—μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς,—πρὸς τὰς νήσους τοῦ Βίρηνικου.

Ἐν τούτοις ὁ Τίγρις, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του ἐξέλαβεν ὡς λυσσαμένον, δὲν ἦτο πραγματικῶς. Ἡ φλογερὰ δίψα τῷ εἶχε προκινήσῃ τὸν σφοδρὸν ἐκείνον ἐρεθισμὸν, καὶ ἴσως κατόπι θὰ προσεβάλλετο ὑπὸ ὑδροφοβίας, ἂν δὲν ἐσπευδεν ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος νὰ τον ποτίσῃ.

Ἐπειδὴ τὸ φορτίον τοῦ Κράμπου ἦτο πολὺ ἀμελῶς συσκευασμένον καὶ κακῶς τοποθετημένον εἰς τὸ κύτος, τὰ πράγματα, σχεδὸν εἰς ἐκάστην κίνησιν τοῦ πλοίου, ἐξετοπιζόντο καὶ πολλὰ κατέπιπτον. Μένων εἰς τὸ κύτος ὁ Ἀρθούρος Πύμ, διέτρεχε τὸν κίνδυνον ἂν πᾶσαν στιγμὴν νὰ καταπλακωθῇ καὶ νὰ συντριφθῇ ἀπὸ κανὲν κιβώτιον ἢ δέμα. Εὐτυχῶς, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Αὐγουστοῦ Βαρνάρδου, κατάρθρωσε νὰ ἐξέλθῃ, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὑπόστρωμα, καὶ νὰ τοποθετηθῇ ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν, παρὰ τὴν θέσιν τοῦ πληρώματος.

Ὁ Δίρκ Πέτερς ἐξηκολούθει νὰ δεικνύη μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ πλοίαρχου Βαρνάρδου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Αὐγουστος ἠλπίζεν ὅτι, στηριζόμενος εἰς τὴν φιλίαν ταύτην, ἡδύνατο ἀργότερα νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀγῶνα πρὸς ἀνάκτισιν τοῦ πλοίου.

Δεκατρεῖς ἡμέραι εἶχον παρέλθῃ, ἀφ' ἧς ὁ Κράμπος ἀνεχώρησεν ἐκ Ναντουκέτης, ὅταν τὴν 4ην Ἰουλίου, δεινὴ ἔρις ἡγέρθη μετὰ τῶν στασιαστῶν ἐξ αἰτίας ἐνὸς βρίκιου, τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς τὸ πέλμας, καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλοι μὲν ᾔθελον νὰ καταδίσουν, ἄλλοι δὲ ἀντέτεινον. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαντα συμπλοκὴν ἐφρονέυθη εἰς ναύτης ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τοῦ ἀρχιμαγείρου, τὴν ἀντιπολιτευομένην τὸν ὑποπλοίαρχον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκε καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς. Ἦδη μόνον δεκατρεῖς ἄνδρες ὑπῆρχον ἐπὶ τοῦ πλοίου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Τὴν 9 Ἰουλίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἔληξε μία φοβερὰ τρικυμία, ἡ ὁποία ἐπὶ πολὺ ἐμάστιξε τὸν Κράμπου καὶ κατεπόνησε τὸ πλήρωμα ὁ Δίρκ Πέτερς ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν Αὐγουστον Βαρνάρδον, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παλλαχθῇ τοῦ ὑποπλοίαρχου. Ὁ Αὐγουστος τὸν διεβεβαίωσε περὶ τῆς συνδρομῆς του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ἀκόμη τὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου παρουσίαν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τῶν ναυτῶν, ἐκ τῆς μερίδος τοῦ ἀρχιμαγείρου, ὀνόματι Ρογῆρος, ἀπέθανε μὲ σπασμούς, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν, ὅτι τὸν εἶχε δηλητηριάσῃ ὁ ὑποπλοίαρχος. Ὁ ἀρχιμάγειρος ἔμεινε λοιπὸν μὲ τέσσαρας ἄνδρας, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶχε πέντε, καὶ ἡ μερίς του ἐπὶ τέλους θὰ ὑπερίσχυε.

Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε ὦραν! Ὁθεν, ὅταν ὁ Δίρκ Πέτερς ἐδήλωσεν εἰς τὸν Αὐγουστον Βαρνάρδον ὅτι ἦλθε πλεόν ἡ στιγμὴ τῆς δράσεως, οὗτος τῷ διηγῆθη τὰ κατὰ τὸν Ἀρθούρον Πύμ.

Ἀλλ' ἐνῶ οἱ δύο συνεζήτουν περὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῶν

πρὸς ἀνάκτισιν τοῦ πλοίου, ἐξεργάσθη καὶ πάλιν καταιγίς. Ὑπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου, ὁ Κράμπος ἐκλίνετο πλαγίως, καὶ τόσο, πολὺ, ὥστε ἀνηγέρθη φέρων μεγάλην ποσότητα ὕδατος ἐντὸς τοῦ σκάφους.

Ἡ στιγμὴ ἐφάνη πολὺ κατάλληλος διὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀγῶνος, μολοντοί οἱ στασιασταὶ εἶχον συμφιλιωθῇ καὶ πάλιν. Ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τρεῖς αὐτοί, ἐπρεπε νὰ πολεμήσουν ἐναντίον ἐννέα. Καὶ ἐκ τῶν τριῶν πάλιν, μόνον ὁ Πέτερς εἶχε δύο πιστόλια καὶ ἓν ναυτικὸν ἐγγχειρίδιον. Ἐκ τούτου τοῖς ἐπεβάλλετο νὰ ἐνεργήσουν μὲ μεγάλην σύνεσιν.

Τότε ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τοῦ ὁποίου τὴν παρουσίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ υποπτεύσουν οἱ ἀντίπαλοι, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἐνὸς τεχνάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχε κάποιον πιθανότητα ἐπιτυχίας. Τὸ πτώμα τοῦ δηλητηριασθέντος ναύτου ἔκειτο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι, ἂν ἐνεδύετο τὰ φορέματά του καὶ ἐπαρουσίαζετο αἶφνης ὡς φάντασμα, ὡς βρυκόλαξ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεισιδαιμόνων ἐκείνων ναυτῶν, ἴσως ὁ τρόμος θὰ τοὺς καθίστα ὑποχείριους τοῦ Δίρκ Πέτερς.

Ἦτο νύξ σκοτεινὴ, ὅταν ὁ Δίρκ Πέτερς διηυθύνθη πρὸς τὴν πρύμνην. Τεραστίως δυνάμειος ἄνθρωπος, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ πηδαλιούχου, τὸν ἤρπασε διὰ μιᾶς καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἦλθαν κατόπιν, ὠπλισμένοι καὶ οἱ δύο μὲ μοχλοὺς σιδηροῦς. Ἀφῆκαν τὸν Δίρκ Πέτερς εἰς τὴν θέσιν τοῦ πηδαλιούχου καὶ ἀπομακρυνθέντες ὀλίγα βήματα, ἐτοποθετήθησαν παρὰ τὴν κόγχην τῆς καταβάθρας, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸν θάλαμον, ἀφ' οὗ πρῶτον ὁ Ἀρθούρος Πύμ περιεβλήθη τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ ναύτου. Ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ἀρχιμάγειρος, ὅλοι εὐρίσκοντο ἐκεῖ—κάτω, οἱ μὲν κοιμώμενοι, οἱ δὲ πίνοντες καὶ συνομιλοῦντες, μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὰ τυφέκια πλησίον των.

Ἡ τρικυμία ἐμαίνετο καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ κανεὶς ὀρθίος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑποπλοίαρχος διέταξε νὰ ζητήσουν τὸν Αὐγουστον Βαρνάρδον καὶ τὸν Δίρκ Πέτερς,—ἡ δὲ διαταγὴ αὕτη ἐδόθη εἰς τὸν πηδαλιούχον, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτός ὁ Δίρκ Πέτερς... Τότε κατήλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου δὲν ἐβράδυε νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὅπως γνωρίζομεν μετρημίσμενος.

Φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτῆς ἐμφάνιστος! Ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ βρυκόλακος, ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε δηλητηριάσῃ, ἐσηκώθη

διὰ μιᾶς, ἀνεκίνησε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας, καὶ κατέπεσε νεκρός. Τότε ὁ Δίρκ Πέτερς ἐρρίφθη κατὰ τῶν ἄλλων, ἐπίσης ἐντρόμων, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Αὐγουστοῦ Βαρνάρδου, τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Τίγριδος. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ὅλοι ἐσφάγησαν ἢ ἐστραγγαλίσθησαν,—ἐκτὸς τοῦ ναύτου Ριχάρδου Πάρκερ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ.

Καὶ ἤδη, μόνον τέσσαρες ἄνδρες ὑπῆρχον διὰ νὰ διευθύνουν τὸ βρίκιον, τὸ ὁποῖον ἡγωνίζετο κατὰ τῆς φοβερᾶς τρικυμίας, μὲ τὸ νερὸν ἐπὶ πόδας μέσα εἰς τὸ κύτος του! Ἐναγκάσθησαν νὰ ρίψουν τὸν πρυμναῖον ἱστὸν, τὴν δὲ πρῶϊαν καὶ τὸν πρῶτον. Ἡμέρα φρικώδης καὶ νύξ ἀκόμη φρικωδέστερα...

Ἐπακολουθοῦν πολλὰ καὶ διάφορα γεγονότα μέχρι τῆς 7 Αὐγούστου: ἡ ἀλίσια τῶν ζωοτροφιῶν εἰς τὸ κύτος, τὸ πλῆρες ὕδατος· ἡ ἐμφάνιστος ἐνὸς βρίκιου μυστηριώδους, τὸ ὁποῖον, φορτωμένον πτώματα, μιαίνει τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ διέρχεται ὡς ἀπέραντον φέρετρον· ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τοῦ πληρώματος, διότι ἡ ἀποθήκη ἔχει ἀποκλεισθῇ· ἡ φοβερὰ ἐκείνη σκηνή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποφασίζεται διὰ κλήρου νὰ θανατωθῇ ὁ Ριχάρδος Πάρκερ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῶν τριῶν ἄλλων· ὁ θάνατος τοῦ δυστυχικοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος φονεύεται ὑπὸ τοῦ Δίρκ Πέτερς καὶ κατόπι τρώγεται! Ἐπιτέλους ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ κύτος ὀλίγα τρόφιμα, ἐν χοιρομήριον, ἐν ἀγρεῖον μὲ ὀλίγας ἐλαίας, κατόπι μίαν μεγάλην χελώνην.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΟΤΕ ὅς εἶχα γράψῃ μίαν ἐπιστολήν, περὶ τῆς προτιμῆσεως, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι πρὸς τὴν Σαρακοστήν, ἀπέναντι τῆς Ἀποκριᾶς. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἦσθε συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ 1896, θὰ ἐνθυμῆσθε ἴσως ὅτι, ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη ἐ-

προκάλεσε μερικὰς ἀντιρρήσεις, πρὸ πάντων ἐκ μέρους συνδρομητριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσπευσαν νὰ δηλώσουν ὅτι, ὅσω καὶ ἂν ἀγαποῦν τὴν ἐποχὴν τῆς νηστείας, τῆς ἐργασίας, προτιμοῦν ὅμως τὰς ἡμέρας τῶν διασκεδάσεων, τῶν χορῶν καὶ τῶν συμποσίων.

Τὰς δηλώσεις ταύτας τὰς ἐξετίμησα πολὺ ὑπὸ ἐποψιν εὐλκρινείας, — διότι καὶ ἡ εὐλκρινεία, βλέπετε, εἶνε μέγα προτέρημα! Ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἴσχυσαν νὰλλοιώσουν τὰ αἰσθήματά μου, καὶ ὅτι ἀκόμη ἐξακολουθῶ νὰ προτιμῶ τὴν Σαρακοστήν. Αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ σας ἐκπλήξῃ, διότι εἰσθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζετε, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι δὲν ἐπηρεάζονται συνήθως ὑπὸ τῶν μικροτέρων, ἀλλ' ἀπεναντίας τοὺς ἐπηρεάζουν, ἐπιβαλλόμενοι διὰ τῆς ἡλικίας, διὰ τῆς πείρας, διὰ τῶν γνώσεων. Ἐνθυμηθῆτε ποσάκις ἐτύχε νὰ ἔχετε διαφορετικὴν γνώμην ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας καὶ ἀπὸ τοὺς διδασκίλους σας, καὶ ποσάκις ἡ νουθεσία νὰ ὑποκύψετε, πειθόμενοι εἰς τοὺς μεγαλύτερους καὶ ἀναγνωρίζοντες τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης των... Οἱ μικρότεροι πάντοτε νομίζουσιν, ὅτι καλὴ πρᾶγμα τὸ ὅποσον λάμπει εἰνε χρυσοῦς, καὶ ὅτι καλὴ πειρά μὲν ὀν τρώγεται. Ἀλλ' ἐρχονται οἱ μεγαλύτεροι καὶ τοὺς διδάσκουν, καὶ τοὺς πείθουσιν, ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλὰ πράγματα κίβδηλα, ὅτι ὑπάρχει καὶ χρυσοῦς ὁ ὁποῖος δὲν λάμπει, ὅτι ὑπάρχουν καὶ πετούμενα, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγονται... Διὰ καλὴ πρᾶγμα ἡ ἀλήθεια εἶνε φῶς, τὸ ὁποῖον, ἂν ἀπαξ ἀναφθῇ, προσβάλλει ἐπίσης καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ἐγὼ δὲν θὰ κάμω σήμερον χρῆσιν τοῦ προνομίου, τὸ ὁποῖον μοῦ παρέχει ἀπέναντί σας ἡ ἡλικία. Διὰ νὰ πορῶ πάσαν ἀντίρρησην, δὲν θὰ κάμω καμμίαν σύγκρισιν μετὰ τῆς Ἀποκριᾶς καὶ Σαρακοστῆς καὶ δὲν θὰ ζητήσω νὰ σας ἐπιβάλω, δηλαδὴ νὰ σας ἀποδείξω ὡς δικαίαν τὴν πρὸς τὴν δευτέραν προτιμῆσίν μου. Θὰ σας δώσω μόνον μίαν γνώμην, πολὺ συμβιβαστικὴν, πολὺ εἰρηνικὴν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἐξῆς: Νὰ προτιμᾶτε καὶ νὰ ἀγαπᾶτε πάντοτε τὴν ἐποχὴν, ἡ ὁποία πρὸς ἐμὲ εἶνε Ἀποκριά· ἀγαπᾶτε τὴν Ἀποκριάν. Εἶνε Σαρακοστή; Ἀγαπᾶτε τὴν Σαρακοστήν.

Α, εἶνε ὥραία ἐποχὴ! Εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῆς καλλιέργειας τῆς ψυχῆς. Ἄν ἡ ἀρχὴ εἶνε μήτηρ πάσης καρίας, ἡ ἐργασία βεβαίως εἶνε ἡ μήτηρ πάσης ἀρετῆς. Καὶ ἡ Σαρακοστή ἀκριβῶς εἶνε ἐποχὴ ἐργασίας. Ἡ περίοδος τῶν διασκεδάσεων τελειώνει, ὅταν ἀρχίσῃ αὕτη, καὶ αἱ μακραίτης ἐβδομάδες, αἱ ἀνευ ἑορτῶν, αἱ ἀνευ περιπασιῶν, εἶνε στάδιον συγκεντρώσεως καὶ μελέτης.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐργάζεται κανεὶς, πρέπει νὰ εἶνε ὑγιής, — καὶ διὰ νὰ εἶνε ὑγιής, πρέπει νὰ εἶνε λιτὸς καὶ σώφρων καὶ νηφάλιος. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας εἶνε καὶ ἐποχὴ τῆς νηστείας. Γνωρίζω, ὅτι ὅλοι δὲν ἀντέχουν εἰς τὴν

αὐστηρὰν καὶ μακρὰν νηστείαν, τὴν ὁποῖαν ὀρίζει ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία. Ἀλλ' ἂν ὁ τύπος τῆς νηστείας καταργηται ἐνίστε ἐξ ἀνάγκης, τὸ πνεῦμα τῆς ὁμῶς διατηρεῖται πάντοτε· καὶ ἀπὸ τὰς τραπέζας τὰς χριστιανικὰς ἐλλείπει τώρα ἡ ἀφρονία καὶ ἡ ποικιλία ἐκείνη τῶν φαγητῶν, ἡ ὁποία φορτῶνει τὸν στομάχον, καὶ βαρύνει τὸ πνεῦμα, καὶ προκαλεῖ τὴν ἀσθενείαν, καὶ παραλύει τὴν ἐργατικότητα... Νηστεία κυρίως σημαίνει λιτότης· λιτὸς δὲ εἴμπορεῖς νὰ εἶσαι καὶ τρώγων κρέας, ἂν ἡ ἀνάγκη σοὶ το ἐπιβάλλῃ.

Ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος εἶπεν ὅτι ὁ ἐργαζόμενος προσεύχεται. Ὑπάρχει μεγάλη συνάφεια μετὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προσευχῆς. Εἶνε ἐπίσης ἱερὰ καὶ τὰ δύο. Δι' αὐτὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐργασίας εἶνε καὶ ἐποχὴ τῆς πρὸς σε υχῆς. Τώρα οἱ Ναοὶ συγχάζονται περισσότερον, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναπέμπονται αἱ θερμότεραι δεήσεις, αἱ κατανυκτικότεραι προσευχαί. Ὡ, ἡ προσευχή! Ὁποῖα θεῖα ἐπικοινωνία! ὁποῖον λουτρὸν ἐξαγνισμοῦ διὰ τὴν ψυχὴν! ὁποῖα ἀναπτέρωσις καὶ ἀνακούφισις διὰ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον! Νὰ ὁμιλῇ κανεὶς μετὰ τοῦ Θεοῦ του, — ἀλλὰ τί ὑπάρχει ὑψηλότερον;

Ἡ προσευχή εἶνε καὶ μετάνοια. Ὅχι βέβαιον ἡ προσευχή τοῦ Φαρισαίου, ἀλλ' ἡ προσευχή τοῦ Τελώνου, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ. Προσευχόμενοι, ἐπικαλοῦμεθα τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ παραπτώματά μας, τὰναγνωρίζομεν, μετανοοῦμεν καὶ ὑποσχόμεθα ὅτι ἡ μετάνοιά μας θὰ εἶνε διαρκής, ὅτι θὰ πράττωμεν πάντοτε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οὕτως ἀνακουφίζομεθα ἀπὸ τὸ βάρος, οὕτως αἰσθανόμεθα τὴν ψυχὴν μας ἐλαφροτέραν, ἀγνοτέραν, πλησιεστέραν πρὸς τὸν οὐρανόν... Καὶ μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν — ἡ θεῖα Μετάληψις, ἡ σφαγὴ τῆς θείας συγγνώμης, ἡ ὁποία μᾶς καθιστᾷ τόσο εὐτυχεῖς, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει τὴν ψυχὴν μας. Νὰν ἀγχειροποιήτον, κατοικητήριον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ!

Οὕτω κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐξαγνίζομενοι, καθαρίζομενοι, δοκιμαζόμενοι διὰ τῆς ἐργασίας, διὰ τῆς νηστείας, διὰ τῆς προσευχῆς καὶ διὰ τῆς μετάνοιας, — προετοιμαζόμεθα διὰ τὸν μέγαν θρίαμβον τοῦ Πάσχα, διὰ τὸ ἀνέσπερον φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ λάμψῃ καὶ θὰ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς μας, διὰ τὴν υπερτάτην χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως!

Ἐβχομα λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, νὰ διέλθετε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὴν ὥραν, τὴν ἁγίαν αὐτὴν Σαρακοστήν καὶ νὰ δευχθῆτε ἅξιοι τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

— Σ' Έσένα όλα γύρω τὰ πουλάκια Προσεύχονται μ' ακούραστη φωνή, Γιά Σένα με χαρά τὰ λουλουδάκια Τη μυρωδιά σκορπούν την πρωινή.

— Σ' Έσένα κ' ἐγώ τώρα τὰ χεράκια Τὰ σμίγω γιά νά κάμω προσευχή! Δέν έχω μυρωδιές και τραγουδάκια, Μά Σ' αγαπῶ κ' ἐγώ από την ψυχή.

Αχ! και μπορῶ ποτέ νά Σ' αγαπήσω, Καθώς Έσύ, Πατέρα, μ' αγαπᾶς; Πῶς θά μπορέσω νά Σ' εὐχαριστήσω Γιά όλα τ' αγαθά πού μου σκορπᾶς;

Σύ, Πλάσα, μούχεις δώση τὴν μαμμά μου Πού με κοιμίζει μέσ' ἑστὴν ἀγκαλιά, Έσύ μούχεις χαρίση τὸν μπαμπά μου Πού με γεμίζει χάδια και φιλιὰ.

— Ω! κάμε πάντα νάχουν εὐτυχία, Ἀκουσε τὴ θερμὴ μου προσευχή! — Ω! κάμε τὴν ἀγάπη Σου τὴ θεία, Πατέρα, νάχω πάντα ἑστὴν ψυχή!

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἔδε σελ. 62)

Τελος πάντων ὁ Γιαννάκης τὸ ἀπεφάσισεν, ἐμβήκεν εἰς τὴν τρύπαν και ἤρχισε νά προχωρή.

— Έσύ νά μου μιλᾷς ὅλη τὴν ὥρα! παρήγγειλεν εἰς τὴν Μηλιά.

Και ὅσον ἀπεμακρύνετο, ἡ Μηλιά τὸν ἐνεθάρρυνεν, ὁμιλοῦσα ὁλονὲν δυνατώτερα. Καί μίαν στιγμὴν, πού ὁ μικρὸς ἐφοβήθη και δέν ἤθελε πλέον νά προχωρήσῃ, ἡ ἀδελφή του ἤρχισε νά του τραγουδῇ ἕνα τραγουδάκι που ἔλεγε ἀλλοτε, ὅταν ἦσαν τόσο ἐντυχεῖς:

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φῆγγε μου νά περπατῶ

— Μηλιά! ἔφθασα! ἀπεκρίθη χαρούμενος ὁ Γιαννάκης. Έλα, ρίξε μου τώρα τὴς πατάτες!

Τότε ἡ Μηλιά τὰς ἔρριπεν εἰς τὴν τρύπαν και ἐκατρακύλησαν τὸν κατήφορον, ὡς τὴν ἄλλην ἄκραν.

— Νά τες! Νά τες! ἔφθασαν! Τί ἀστεῖο παιχνίδι!.. ἔλεγε κάθε τόσο ὁ μικρός.

Και ἄφ' οὗ με τὸν ἴδιον τρόπον ἡ Μηλιά ἔστειλεν ὅλα τὰ πράγματα, ἐτυλίχθη με τὴν κουβέρταν, ἐφόρεσε τὴν κατσαρόλαν και ἐπέραςε και αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, ἐστούπωσε πάλιν τὴν τρύπαν με ἄμμον, ἀφή-

— Νά, νά, χρυσό μου, εἶπεν ἡ Μηλιά. Καί εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη μαζὶ σου πού μ' ἐδοθήσῃς τόσο καλὰ χθὲς τὸ βράδυ.

— Τότε λοιπὸν δός μου νά φάγω γρήγορα, γιατί πεινῶ πολὺ! ἀπήντησε ὁ Γιαννάκης.

— Στάσου λοιπὸν πρῶτα νά μαγειρεύσουμε τὸν ἀστακό μας. Πᾶμε νά βροῦμε ξύλα. Εἶνε μερικὰ ξερά, ἀπ' αὐτὰ που ρίχνουν τὰ κύματα ἡ ψιλὰ καὶ ὑστερα πῖπτουν και στέκονται ἐπάνω ἑς τοὺς βράχους.

Καί ἄφ' οὗ ἐπλύθησαν τὰ παιδιὰ, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν με μεγάλην εὐθυμίαν. — Ω, τί εὐκολὴν πού τὴν ἔχει νεότης τὴν χαρὰν και πῶς ἡξεύρει νά ποδιώκῃ ἀμέσως κάθε λύπην, κάθε στενοχωρίαν!..

Ἡ θάλασσα εἶχε πλέον ἀποσυρθῇ. — Γιά νά ἰδοῦμε πρῶτα, ἡ καλαμὴ τὴ ἐπιασε τίποτε; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ω, πῶς ἐφώναξαν ἀπὸ τὴν χαρὰ των τὰ παιδιὰ, ἅμα εἶδαν μέσα εἰς τὴν περίφραγμα τέσσαρας μεγάλας γλώσσας και καμμιὰ ἐκατοστή γαρίδες, αἱ ὅποιαι ἐπηδοῦσαν σὰν τὰ κατσικάρια, προσπαθοῦσαι νά εὕρουν καμμιὰν διέξοδον διὰ νά φύγουν. Ἀλλὰ πού! Τὰ φύκη, ἀνάμεσα εἰς τοὺς πασσάλους, εἶχαν φράξῃ καλὰ κάθε ὁπὴν, και ἡ παγὶς ἦτο τελεία!

— Τί θά το κάμωμε τώρα τόσο φέρι; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Νά, θά βάλουμε τὴς γλώσσας μεσ' ἐστὴ στέρνα, διὰ νά μείνουν ζωντανεῖς ὡς που νά φάμε πρῶτα τὸν ἀστακό μας και ὑστερα. . .

— Καλὴ τί λές; δέν ξεύρεις λοιπὸν Γιαννάκη μου, ὅτι τὰ ψάρια τὴς θάλασσας δέν ζοῦν εἰς τὸ γλυκὸ νερό; . .

— Ἀν βάλουμε τὴς γλώσσας ἐστὴ στέρνα θά φοβήσων ἐκεῖ μέσα και θά μας λερώσουν τὸ ὠραῖο νερό που πίνουμε. . .

— Ἀς κρατήσουμε μόνον μιὰ και ἄς πετῶμε ξοῦμε τὴς ἄλλες. Τί ἀνάγκη ἔχομε ἡ καλαμὴ τὴς πιάνης καὶ ἡ ξύλα μέρα.

Καί ἄφ' οὗ ἐμάζευσαν τὰ ξηρὰ ξύλα τὰ ὅποια ἐχρειάζοντο, τὰ παιδιὰ ἀνέβησαν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἡ Μηλιά με τὸν σουγιᾶν τοῦ πατέρα τῆς, ἐκοίμικρα-μικρὰ ξυλάκια, διὰ νά νάνοῦν ἐκκολα. Κατόπιν ἐπλυνε τὴν κατσαρόλαν τὴν ἐγέμισε με νερόν θαλάσσιον, τὸ ποῖον ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ κοιλώματα τῶν βράχων, ἔρριψε μέσα τὴν γλώσσαν, και τὴν ἐβόλεν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, ἡ ποία εἶχε ἀνάψῃ περίφημα. Τὸν ἀστακό θά τον ἐβράζαν κατόπι και θά τὸν ἐφύλατταν διὰ τὸ βράδυ ἢ διὰ τὸ πρωῒ.

Καί ἡ γαρίδες ἦσαν νόστιμαι, ἀλλὰ πού νά τῆς φάγουν ὅλες!

— Ἀ, τί ὠραῖον πού ἦτο νά μαγειρεύουν! Τὸ νερόν ἐκόχλαζε με ἀτμοὺς και ἡ γλώσσα ἤρχισε νά βράζεται και

νά λαμβάνῃ πολὺ εὐχάριστον ὄψιν και νά χύνη εὐωδίαν ὀρεκτικωτάτην.

— Κάνουμε σούπα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὁχι, γιατί δέν ἔχομε βούτυρο. Θά το ἀφήσουμε ζοῦμ! και θά το φάμε με τὸ ψωμάκι μας.

Καί αὐτὸ ἔκαμαν. Ἦτο πραγματικῶς ἐξαιρετικὸν πρόγευμα ἡ κατάφρεσκη ἐκείνη γλώσσα.

— Έ, δέν μαγειρεύω καλὰ; ἡρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης με γεμάτον στόμα. Δός μου κι' ἄλλο!

— Ὅσον και ἂν δέν ἐδιάζοντο νά τελειώσουν, κατευχαριστήμενοι και οἱ δύο ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν ζωὴν, τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε.

— Καί τώρα τί θά κάμουμε; ἡρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Τίποτε, γιατί τώρα θάλλοι ἡ θάλασσα.

— Μὰ ἔτσι, χωρίς ἐργασία, θά στενοχωρηθοῦμε. . .

— Ἔτσι ἔ; Γιατί λοιπὸν εἰς τὸ σπῆλαιον, ἄλλη φορὰ πού σου ἔλεγα νά ἐργασθῇς, καὶ σε μάθω νά διαβάξῃς, ἐσύ δέν ἤθελες;

— Ἡμουν ἀνόητος!

— Ω, τὸ χρυσό μου! Ἐννοια σου κ' ἐγώ θά σ' εὐχαριστήσω! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Καί γελοῦσα, ἐτράβηξεν ἀπὸ τὴν σέπην τῆς ἕνα βιβλιαράκι, τὸ ὅποῖον εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸ σπῆλαιον χθὲς τὸ βράδυ, χωρίς νά τὴν ἰδῇ ὁ Γιαννάκης. Ἦτο μία Ἀγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ὁ Δερρῆς εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ ἕνα γυρολόγον και με τὴν ὁποίαν ἡ Μηλιά ἐδίδασκε τὸν Γιαννάκην ἀνάγνωσιν.

Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ Γιαννάκης, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου παρεπονεῖτο διότι θά ἔμενεν ἀργός, ἐχάλασε τὰ μούτρα του καθὼς εἶδε τὸ βιβλίον. . .

Ἡρχισεν ὁμως — τί νά κάμῃ! — νά φελλίξῃ τὸ μάθημά του, τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ὅποιον ἐπώλησαν οἱ ἀδελφοί του. Ἀλλ' ἐσυλλαβίζε με τὴν δυσκολίαν τὰς λέξεις, ὥστε δέν ἤμπορεῖ νά ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν βραδείαν ἐκείνην ἀνάγνωσιν.

— Διάβασέ μου ἐσύ τὴν ἱστορίαν, εἶπε πρὸς τὴν Μηλιάν ἔτσι θά διασκεδάσω καλλίτερα.

— Νά! ἀλλὰ ἄφ' οὗ κάμης πρῶτα τὸ μάθημά σου.

Καί ἡ Μηλιά ἔβαλε τὸν ἀδελφόν τῆς νά συλλαβίσῃ και νά ἀναγνώσῃ μίαν σελίδα, και κατόπι τῷ διηγήθη ὅλην τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήφ.

Τὰ παιδιὰ ἐπέραςαν πολὺ εὐχάριστα τὴν ἡμέραν των, και τὸ βράδυ ἐδείπνησαν με τὸν ἀστακό. Τί πλούσιον δεῖπνον! Ποτέ των δέν εἶχαν φάγῃ ἔτσι!

Οἱ ἀστακοὶ ἐπωλοῦντο πολὺ ἀκριβὰ και ὁ Δερρῆς ποτέ δέν ἐκρατοῦσε διὰ τὸ τραπέζι του. Δι' αὐτὸ ὁ Γιαννάκης ἐξέπληγν πολὺ ὅταν εἶδε τὸν ἀστακό, ἐνῶ πρῶτα εἶχε ἕνα βαθὺ χροῦμα ὑποχύνον, νά κοκκινίσῃ ὅλος εἰς τὴν φωτιάν. Καί ὅταν ἡ Μηλιά τὸν ἐβόλεν ἀπὸ τὸ νερόν, ὁ μικρὸς δέν ἤμπορεῖ νά πιστεύσῃ ὅτι ἦτο τὸ ἴδιον ζῶον. Ἀλλὰ τί λευκὸν που ἦτο τὸ χρέας του! τί ἄρωμα, τί γεῦσιν που εἶχε! Ὁ Γιαννάκης ἐτρώγε και δέν ἐχόρταινε.

— Τί καλὰ που ἔχομε και ἄλλους εἰς τὸ σπῆλαιον τῶν ξύλων! ἔλεγε κάθε τόσο.

— Ἐννοια σου και θά τους συχαῖς, λαίμαργε!

— Ποτέ! θά τρώγω ἑστὴν μου τὴ ζωὴ!

— Αὐτὸ θά το ἰδοῦμε. . . Ἀν δέν ἤμουν περὶ φρόνιμη ἀπὸ ἐσέ, και σου ἐδίδα ἀστακό κάθε μέρα, ὑστερ' ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας θά ἐπέβαινες καλλίτερα ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ δέν θά τον ἐβάλες περὶ εἰς τὸ στόμα σου.

— Δέν το πιστεύω, Μηλιά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Μοῦ λές ψέμματα. Ἀλλὰ δέν πεираίξῃ ἄφ' οὗ ξεύρης νά μαγειρεύῃς τόσο καλὰ, ἐγώ σ' αγαπῶ.

Καί ὁ Γιαννάκης ἐφίλησε τὴν ἀδελφὴν του και ἤρχισε νά τραγουδῇ:

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φῆγγε μου νά περπατῶ. . .

Βλέπετε, ὅτι τὰ παιδιὰ δέν ἐστενοχωροῦντο καθόλου εἰς τὸ παλάτι των. Φυλακισμένα μέσα εἰς τέσσαρα τείχη ὑψηλὰ, τὰ ὅποια τοῖς ἀπέκρυπτον ὅλην τὴν θέαν τῆς ἐξοχῆς, μὴ βλέποντα παρὰ ὀλίγην θάλασσαν, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐξώστου, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζεν εἰς βράχους ἐξέχων, ἀκριβῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, χωρίς νά βλέπουν κανένα, χωρίς νάκούουν ἀνθρώπου φωνήν—και ὅμως νά εἶνε εὐχαριστήμενα και νά μὴ ἀλλάζουν τὸ παλάτι των με τὸ καλλίτερον ἀληθινὸν παλάτι! Ἀ, ἦτο θαῦμα!

Τώρα πού ἦτο Μάρτιος, τὰ παιδιὰ ἔστησαν τὴν πρόχειρον τραπεζαρίαν των εἰς τὸν ἐξώστην. Εἰς τὸ ὑπαιθρον ἦτο πολὺ καλλίτερα, παρὰ μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον, και ἐτρώγαν ἐκεῖ με περισσοτέραν φαιδρότητα και ὀρεξιν.

Τρεῖς ἐβδομάδες μόλις εἶχον παρέλθῃ ἄφ' ὅτου τὰ παιδιὰ ἦσαν κλεισμένα εἰς τὸν βράχον, και ἰδοὺ ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νά σιγαίνεται τοὺς ἀστακοὺς.

«Θά ἐχάριζα ὅλους τοὺς ἀστακοὺς τοῦ κόσμου, ἔλεγε, γιά μιὰ σούπα ἀπὸ κραμβολάχανα. Εἶχες δίκην, ἀδελφοῦλα μου. . . φθάνει περὶ αὐτὸ τὸ κόκκινον ζῶον!»

(Ἐπεται συνέχεια.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝ ΩΡΑΙ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Οἱ ἐπιβάται:— Ἀχ! ἄχ!.. Καί νά συλλογίσῃται κανεὶς ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ!..

Ὁ Καμαρότος (μειδιῶν χαιρετικάως):— Κυρίαι και κύριοι, ὁρίστε εἰς τὸ τραπέζι! ! !

ἀγάπην της, ἣν μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἄκρα γλαφυρότης τῶν ἐπιστολῶν της) τὸ Ἀγκάθι (τὸ ὁποῖον λέγει διὰ αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ ἔχουν τύπον συνδιαλέξεως, συζητήσεως ἀφελῶς καὶ ἐγκαρδίου) τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας (ἡ ὁποία ἄμα λαμβάνη τὸ φυλλάδιόν μου, πρῶτον καὶ κύριον ἀναγινώσκει τὴν αἰ Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν καὶ κατόπιν τὰ ἄλλα ὥραία πράγματα) τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, τὴν Χρυσὴν Ἀκτίνα, τὸν Πολικὸν Ἀστέρρα κτλ. κτλ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλλάξουν : ὁ Γερραῖος Ἀργοναυτής με τὴν Εὐτέρπην — ἡ Φωτοδόλος Ἀκτίς με τὴν Χρυσάνθου Στεφανίδου — τὸ Φωτοδόλον Τόξον με τὴν Κεφαλληνιακὴν Αὔραν, Κεφαλληνιακὴν Ρομπολάρ, Βίγλαν, Ἰόνιον Πέλαγος καὶ Καρχαρίαρ τοῦ Ἰονίου — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος με τὸν Ἑλλειδοφόρον Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Κέφαλον, Κοιτορέβιθαν καὶ Ἡρώα τοῦ Μεσαίονος — τὸ Ταπεινὸν Ἰον με τὴν Κόρην τοῦ Ζαλόγγου — τὸ Ἦσυχον Ἀεράκι με τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον. Ὁραῖαν Κέρκυραν, Γερραῖαν Σουλιώτισσαν, Ρωμηοπούλιν καὶ Ἀρατον — τὸ Ἀρ Τάβερης με τὴν Πολίτην τοῦ Πηλίου — ὁ Ἰππότης τῆς Ὀμίλης με τὸν Ἰππότην τῶν Ἀθηνῶν, Κόμησαν τοῦ Φαλήρου, Μαῦρον Προίκιπα, Μυλαῖδην καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλλόσας — τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς με τὸν Τζὼν Μπούλ καὶ Τζέ-Τζέ-Μπούι — ὁ Πολιτικὸς Ἀστὴρ με τὸν Χρυσολαμπὴ Ἀστέρρα καὶ τὴν Κροκόπεπλον Ἡώ — ὁ Ἑθνικὸς Ὑμνος με τὴν Μαρίαν Παυλάκη καὶ Φίλερρον Κόρην — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια με τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλλόσας — ἡ Ἀσπασία Ἰγγλέση με τὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην, Ὀλύμπιον Δία, Κεραυνόβολον Δία καὶ Κροκόπελον Ἡώ — ἡ Ἀργία Ἀρτεμὶς με τὴν Ἑρετικὴν Γόνδολαν, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Κέφαλον, καὶ Κόντε Ραπαράκη — ἡ Ταπεινὴ Καρδία με τὸ Κοκκινάρι καὶ Φιστίκι, Πίφ-Πάφ, καὶ Ἐρυθρὰν Θάλασσαν — ἡ Γερραῖα Σουλιώτισσα με τὸ Πῶς-τὰ-Περνᾶς, Μὴν τὰ-ρωτᾶς, Κουκουράρι, Τρυγοτάκι καὶ Νεαρὰν Καλλιτέχνηδα — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης με τὴν Σερτηνεμένην Συναίην, Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην, Ἐτοί μὰ-ρέσει καὶ Παλιόροιν τοῦ Εὐρίπου — ὁ Μπαμ-Μπούι με τὸ Πηδάλιον τοῦ Ἀεροστάτου καὶ τὸν Δόν Κολοκῶθρα Πάτερρα — τὸ Γλυκὸ Φιλάκι με τὴν Ἀντιστρίαν Ἀνταριά, Βίγλαν, καὶ Ναυτοπούλιν — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας με τὴν Νύμφην Καλυψώ, Κεφαλληνιακὴν Αὔραν, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Δευκὴν Πεταλούδαν καὶ Βασίλισσαν Κλεοπάτραν — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς με τὴν Μαγευμένην Ἀκρογυαλιά, Αὔραν τοῦ Φαλήρου, Βοσκοπούλιν καὶ Ἀρχιζέλιον — ὁ Μενελίκ με τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ — ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης με τὸν Τζὼν-Μπούλ, Μέγαρ Ἀλέξανδρον, Κουκουράρι καὶ Φιστίκι, Παπουτσωμένον Γάτον καὶ Τρυγοτάκι — ἡ Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος με τὴν Μαρίαν Πρεζάρη, Στέλλαν Ἐμμανουήλ, Ἀλέξανδρον Μπαλακώστα, Κόρην τοῦ Πηλίου καὶ Ἑλληνικὴν Θάλασσαν — ἡ Ἑλληνοπούλα με τὴν Ἀγριοτριανταφυλλιά, Ἑλληνικὴν Σημαία, Ταπεινὸν Ἰον καὶ Ναυτοπούλιν — τὸ Ἀγκάθι με τὸν Ἰωάννην Καποδίστρια, Ὁραῖαν Κέρκυραν, Ἑθνικὸν Ὑμνον, Τρεχαγυρενόπουλον καὶ Παλικάρη τῆς Λατίας — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης με τὸν Συριακὸν Ἰππότην, Συριακὸν Προίκιπα, Ἀνδρεῖον Ἀργοναυτήν — τὸ Ναυτοπούλο με τὴν Μελανήν, καὶ τὸν Φαρούτην.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἐκτακτον Τύχην, (Ν. Κ.) Πράσινο

Λευκάδι, (Χ. Π.) Βουρκομένην Θάλασσαν. (Α. Ζ.) Προίκιπα Φεβρουαρίου (Κ. Μ.), Τριχυμιώδη Λευκάδα (Α. Μ.) Περαῖαν Ἀραβίαν (Π. Π.) καὶ Φθινοπωρινὴν Νύκτα (Μ. Χ. Σ.)

Ἀδελφοὶ Πληροφροῖται. — Ὁ Σαπερλιποπέτ χαιρετᾷ τὸν Ἀεμοστρόβιλον — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς ἐρωτᾷ τὴν Ταργαῖαν Κόρην πῶς εἶνε ἀπὸ τὸ Βελουχιστάν; ἡ μήπως, ἐκτὸς τοῦ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπάρχει καὶ ἕτερον τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ; — ὁ Συριακὸς Προίκιφ ὀνομάζεται Ἀντώνιος Π. Φουστάνος καὶ ἡλίκας ψευδώνυμον. — Ἡ Ταπεινὴ Καρδία καὶ ἡ Γερραῖα Σουλιώτισσα συλλυποῦνται τὸν Καθαροδὸν Ἀπόλλων διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του — ἡ Ἀρδαλούσια πληροφροῖ τὸν Μαῦρον Προίκιπα ὅτι τὴν ἐθάπτεσεν ὁ νουνὸς τοῦ Κολοκοτρώνη — τὸ Ἀγκάθι προτείνει ἀλληλογραφίαν πρὸς τὸν Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. ἐπεὶ δὲ ἔλλοις ἦσαν συμμητῆται. — Ὁ Κιθαροδόξ Ἀπόλλων ἐκ τῶν τετραδίων τῶν Μ. Μυσικῶν, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἕως τώρα, ἐδράβευσεν τὸ τῆς Ναυτοπούλας, πρὸς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν του, ἔστειλε μίαν φωτογραφίαν. Ἀλλὰ τινες πληροφροῖ καὶ ἀσπασμοὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου, καὶ παρακαλῶ τοὺς ἐνδιεφερομένους νὰ μὴ διασεσπῇσθουν, ἀλλὰ νὰ ἐπικυαλάθουν, ἂν θέλουν, τὰς παραγγελίας των.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Μπουμπουρισμένο Μυαλὸ (ἡ λύσις τοῦ στοιχειογράφου σου θὰ εἶνε : ἡ Καππαεὺς ἡ Κάεως, ποτὲ ὅμως Κάεως.) Δεσποινίδα Δη-Λογικ-Τσάγκ (ὅχι, ἡ Κάμερ Σὺλθα εἶνε νέα φίλη μου.) Κατραπακιά (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε μὲν συνδρομητὴς μου, ἀλλ' ἔχει πολὺ καιρὸν νὰ μου γράψῃ.) Λαδομέρον Πορτικὸν (χαίρω που ἔγινες καλὰ.) Παλιόροιν τοῦ Εὐρίπου, Ἀσπασίαν Ἰγγλέση (μὰ διατὶ δὲν σημειώεις τὸ ψευδώνυμόν σου;) Μήν-το-πῆς-σὲ-κανένα, Μενελίκ, Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸν νέον συνδρομητήν καὶ διὰ τὰ γραμμάτια σου.) Μπαμ-Μπούι. Μικρὸν Ναυαρχον Πηδάλιον τοῦ Ἀεροστάτου (πολὺ εὐχολοῦ ὁ γρὶς, τὸ δὲ ἔλλοι εἶχε μόνον τὴν λύσιν, χωρὶς τὴν πρότασιν.) Ἑλένην Κοκκίνου (πλησίον τοῦ ὀνόματός σου νὰ σημειώης πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμούμαι τόσα ψευδώνυμα;) Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου (ἐλάβα τὴν φωτογραφίαν σου, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα.) Ἰ. Βασσαλόπουλον (ἐλήφθησαν.) Ἀκτίνα Ἡλίου, τὴν ἐκ Μαυροχωρίου (ἔστειλα.) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας (δὲν ἔνα φάκελλον πρέπει νὰ στείλῃς 40 καπικία.) Ἀνδρέαν Γ. Καμῆλον (ἔστειλα) Γλυκὸ Φιλάκι (τὸ ὁποῖον ἄμα εἶδε κατὰ τὴν ὑπέρθετον νὰ κρατῇ τὸ φυλλάδιόν μου, ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐκόντεψε νὰ κουτροβαλῇ τὴν σκίλαν.) Ἑλένην Χρήστον, Νύμφην τοῦ Βορρᾶ (ὥραιστά-τη ἡ ἐπιστολή σου περὶ τῆς ἀποπείρας! εὖγε.) Γερραῖον Δέσβιον, Τεττιγας (ἔχετε δικαίον, τὰ γραμματίσμη ἐυρέθησαν καὶ ὁ φάκελλος ἐστάλη.) Τρομάραν, Ἀρθροδὸν Κοῆν (αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαίτερον Χάρτου, εὐρισκόμενον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, δὲν εἶδες τὸν ὁδὸν;) Ποιητικὸν Νάρκισσον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς μαργαρίτας τὴν παρῶσιν περὶ τῶν μαργαριτῶν τὴν εἶχα δημοσιεύσῃ ἐγὼ πέρυσιν.) Φλογερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου (ἔγινες καλὰ, εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναι.) Σαπερλιποπέτ (πιθανὸν νὰ σου στείλῃ τετράδιον ἀργότερα.) Ναυτοπούλο (ἀπεναντίας θὰ ἐχαίρομην πολὺ ἂν ἤρχετο εἰς τὸ γράφειν μου.) Ἀγριοπούλιν (ὅχι, μόνον διὰ τὰς λύσεις.) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μα: εἰς φάκελλον, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰται πρ. 1.

97. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτον εὐχαρίστως, τρῶς: τὸ δευτέρον νηστὴ καὶ μετὰ τὰ δύο κάμνεις σοφόν, ἐάν σκεπθῇς λιγὰ

98. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε πῆ καὶ βάλε μὴ καὶ ἀμέσως, ἔς τὴ στιγμή τὰ νερὰ ἀφίνω καὶ χωρὶς θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθού: τῆς Εὐαίσθη

99. Κεκρυμμένον Κυδόλῳ.

1. Ὁ ὀκτάπους ὑπάγεται εἰς τὴν τάξιν μαλακίων.
2. Οἱ στρατηγοὶ Δάτις καὶ Ἀρταφέρης: σαν Πέρσαι.
3. Ἀπὸ δια τὰ ποτὰ ὠρελιμότερον εἶνε ὕδωρ.
4. Τὸ ἔτος διαίρεται εἰς τέσσαρας ὥρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ποντικῶ

100. Πυράμις.

Νάντικασταθῶσιν σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγινσκται τὸνομα ἀρχοπόλεως, αἰδὲκτὸς στίχης βάσεως μετὰ

ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα Ἑλληνικῆς χώρας, αἰ ἀνωτέρω 6 βορείου κράτος αἰ ἀνωτέρω 4 ἰθῦς, καὶ αἰ ἀνωτάται δύο ἀνω

νυμίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακῶ

101—103. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὸς οἰουδῆποτε γράμματός κίστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, ποτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις.

Ἰσως, χρεός, λευκή, Ῥόδος, ῥοῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνο: Μικρα

103. Τριπλῇ Ἀκροστοιχίς.

Τάρχηκα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξε ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρω θεᾶς καὶ τὰ τρίτα, ἀλλ' ἀντιστρόφως τὰ ἀναγινωσκόμενα, νήσου τῆς Ἠλλάδος :

- 1, Συγκριτικὸν ἐπιθέτου. 2, Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαι

109. Ἐρωτητοίς.

Ποῖον χωρίον τῆς Πελοποννήσου ἔχει πέντε καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆεν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριαντα

110. Ἑλληνοδύμῳ.

η-ση ια-η-υαι-

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Β

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Δεκεμβρίου 1897

640. Φάλαρις (φα, λα, ρίς). — 641. Ἀδ

Ἀδης. 642. Ν. 141. Γ

MEN ΠΑΝ

NEΥΑΣ ΜΗΛΟΝ

ΝΑΙ ΜΙΛΗΤΟ

Σ

644—648. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν γραμμάτων, π, λ, σχηματίζονται αἱ λέξεις, πλοῖον, πλοῖον, Παλλάς, λοιπός.

649. ΗΣΙΟΔΟΣ (1, Δημήτηρ. 2, Θέσφο. Γάιος. 4, Δομοκός. 5, Ἀδών. 6, Σα

7, Ιάσων). — 650. Πῆς μου ποῖους φίλους χεῖς νὰ σου, πῶ ποῖο δρόμο τρέχεις.